

The Last Testament of a Ghost

min khaike soe san

ဂျီသြမေတြီ နှင်းဆီ

(၁)

အဲသည် သင်္ကြန်အကျနေ့ညမှာ ပဲ အဘိုးဆုံးသွားတယ်။ နှစ်ရှည်လများ အရက်ဒဏ် မိခဲ့သူတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အသက်မထွက်ခင်မှာ အတော်ကလေးတော့ ခံစားလိုက်ရတာပေါ့။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ သူညည်းတွားလူးလိမ့်နေရတာကို ကျန်တဲ့ သူညီသုံးယောက်လည်း ထိုင်ကြည့်နေရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်။ စိတ်တော့မကောင်းကြဘူးပေါ့လေ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုယ့်အစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ရွာမှာ က ဆရာဝန်လည်း မရှိဘူး။ ရှိတယ်ပဲ ထားဦးတော့။ မြို့ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးတွေတောင်မှ ဘတိုးသွေးဝမ်းတွေသွားလို့ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဆေးရုံတင်ရကတည်းက မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး .. အနှေးနဲ့ အမြန် ပဲလို့ အဖြေထုတ်ပေး ပြီးသား။ မသကာ ညင်ညင်သာသာ အသက်ထွက်အောင် လုပ်ပေးရုံကလွဲလို့ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

အင်းလေ .. ညင်သာတယ်၊ မညင်သာဘူး ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကလည်း သေပြီးတဲ့ နောက်တော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ တစ်ချက် ပိုဆိုးသွားတာက အငယ်ဆုံးကောင် မောင်ထွေး က သူ့အစ်ကိုကြီး ဘီလပ်ရည်သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့အရက်နဲ့ စပ်သောက်ဖို့ ဖွက်ထားတဲ့ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းကို ထုတ်တိုက်လိုက်တာပဲ။ ဆားနည်းနည်းတော့ ခတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့ မောင်ကြီး နဲ့ မောင်လတ်က

တော့ အဲဒါကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်သလို လေသံနဲ့ ဝိုင်းပြီး ပြောကြ သေးရဲ့ ။
အဲ ... မောင်ထွေး ပြောတာကလည်း ရှင်းတယ်။

"သူသောက်ချင်တယ်ဆိုမှ တော့ တိုက်လိုက်ဖို့ ထက် ကောင်းတဲ့ ဖြေ
ရှင်းနည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ တိုင်ပင်ရအောင် ကိုကြီး နဲ့ ကိုလတ်က
ကော ... တစ်နေကုန်မှူးပြီး လျှောက်သွားနေတာ ...။ သင်္ကြန်အကြိုနေ
ကတည်းက စပြီး အိမ်မှာ ကပ်လို့ လား။ ခုမှ လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အပြ
စ်မတင်ကြနဲ့ "

မောင်ထွေးက ခပ်မာမာပဲ။ တကယ်တော့ သူလည်း အဲသည် တစ်
နေ့လုံး မူးနေတာပါ။

အစ်ကို အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘတိုး ကို မောင်ထွေး ကြောက်ရတယ်။ ဒီ
လောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင် သူ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို
ခုတင်ပေါ် ပက်လက်နေရင်းက တွေ့ရာပစ္စည်းနဲ့ လှမ်းပေါက်တတ်တာ။
ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဘတိုးဘေးက မောင်ထွေး မခွာရဲဘူး။ လူနာစောင့်ရ
င်း ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကိုပဲ ဖွင့်ဖွင့်ပြီး မော့ပြီး တ
စ်နေကုန် ရရှာတယ်။

အဲ ... အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ကြီး နဲ့ မောင်လတ် ကတော့
ရွာစဉ်လည်ပြီး သောက်ကြ၊ ရမ်းကြ၊ မြူးကြပေါ့။ စတုဒီသာမဏ္ဍပ်တွေ
မှာ ဝင် စား၊ ရေဆိပ်သွားပြီး အပျိုတွေကို ရေပက်၊ အမူးပြေသွားရင် တ
စ်ခါထပ်သောက်၊ နောက်တစ်ရွာ ကူး ...။ ဟိုဘက်ရွာမှာ က ဌေးကြည်မ
ဆိုတဲ့ အပျိုပေါက်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။
ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း သနားကမားလေး။ မောင်ထွေးကြိုက်နေတဲ့
ကောင်မလေးဆိုပါတော့။ မောင်ကြီးနဲ့ မောင်လတ် မူးမူးနဲ့ အဲဒီရွာရော
က် သွားရင် ဒီဟာမလေးကိုလည်း သူတို့ အလွတ်ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး

။ သေချာတယ်။ အဲဒါကိုပဲ မောင်ထွေး တွေးတွေးပြီး စိတ်နာလို့ မဆုံး
ဘူး။

ဒါနဲ့ ပဲ မကျေနပ်ချက်တွေစုပြီး သူကပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့
နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရေရေလည်လည် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုလိုက်ရသလိုလို
...။

ကျန်တဲ့ အစ်ကို နှစ်ယောက်ကပဲ လူဝတ္ထုရား နားမလည်၊ အသုံးမကျ
သလိုလို အဓိပ္ပာယ် ထွက်အောင် သာသာနဲ့ နာနာ လျှောက်ပြောပစ်လို
က်တယ်။ မောင်ကြီးနဲ့ မောင်လတ်ကတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ် ဘာမှ
ပြန်မပြောနိုင်ဖြစ်နေရော။ ဒီတော့ မောင်ကြီးကပဲ စကားလွှဲလိုက်ပြီး ..

"ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း အသုဘချဖို့ ကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဆို
တာ ဝိုင်း စဉ်းစား ကြရအောင်၊ အဲဒါကမှ တကယ် အရေးကြီးတာကွ"

ဟုတ်တယ်။ ရပ်ရွာခလေ့ထုံးစံအရတော့ အသုဘကို သင်္ကြန်လွန်ပြီး
နောက် နှစ် ကူးအောင် မထားကောင်းဘူးလို့ အယုံအကြည်ရှိကြတာကိုး
။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဘတိုးရဲ့ အလောင်းကို အမြန်ဆုံး သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ဖို့ အ
ရေးကြီး လာပြီ။ အဲသည် မှာ မောင်ထွေးက ...

"ဟာ .. ဒါအစ်ကိုတို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြ၊ စီစဉ်ကြပေါ့၊ ကျွန်တော် ဝင်စွ
က်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ လူကြီးတွေကိစ္စ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတို့ ပဲ
လုပ်ကြပါ"

မောင်ထွေး လိမ္မာ ပစ်လိုက်တယ်။ အမှန်က သူခေါင်းမထောင်နိုင်
တော့လို့ ..။ ဟုတ်တယ်လေ .. တစ်နေ့လုံး အရက်ကို တစွပ်စွပ် သောက်
ထားတာကိုး။ သူ့အစ်ကိုတွေအပေါ် တာဝန်ပုံချပြီးတာနဲ့ အိမ်ခြေရင်းဘ
က် ဖင်ရွေ့သွားပြီး ခွေလှဲပစ်လိုက်တယ်။

မောင်လတ်က ...

"ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်ထွေးရဲ့ ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ဈာပနာမှာ မင်းရဲ့ စိတ်ကြိုက်လည်း ဖြစ်ဖို့ လိုတာပေါ့"

မောင်ထွေး ပြန် မဖြေနိုင်တော့ဘူး။ အိပ်ပျော်သွားပြီ ..။

မောင်လတ် က ထ လာပြီး ...

"ဟေ့ကောင် မောင်ထွေး၊ ဟေ့ကောင် ... မောင်ထွေး"

နဲ့ လှုပ်လှုပ်နှိုးတယ်။ မရတော့ သူပါရောပြီး မောင်ထွေးဘေးလှဲချလိုက်တာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဟောက်သံထွက်လာရော။ သူလည်း တစ်နေ့လုံး ရေ ကစားထားတာနဲ့ ၊ အရက်သောက်ထားတာနဲ့ ပင်ပန်းတာကိုး။

ညီနှစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း မောင်ကြီးလည်း နေရာကတောင်မရွေ့ဘူး။ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့တယ်။

မီးခွက်ကလေး မှိန်တုတ် မှိန်တုတ် ...

အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူသုံးယောက် ...

အလောင်းတစ်လောင်း ...

*

(၂)

မဆိုးပါဘူး

မနက်စောစောစီးစီး မောင်လတ် က ရွာရိုးလျှောက်ပြီး သူ့ သူငယ်ချ

င်း အရက်သမားတွေကို ပြောဆိုလူစုလိုက်တော့ အသုဘမချခင် အချိန်ကလေးမှာ ကိုပဲ အတော် စည်စည်ကားကားဖြစ်နေပြီ။ ကိုတိုးကြီး နဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဝါရင့်အရက်သမားကြီးတွေလည်း ပါတာပေါ့ ။ လူသုံးလေးဆယ် စုမိပြီဆိုရင်ကိုပဲ အလုပ်ဖြစ်ပြီ။ ခေါင်းစပ် တဲ့ သူနဲ့ ၊ ရွာဦးကျောင်းပြေးပြီး ကြေးစည် တို့ ၊ ရေနွေးအိုးတို့ ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ငှားတဲ့ သူနဲ့ ...၊

သည် ကြားထဲ တစ်ဘက်ရွာကလာတဲ့ ကိုတိုးကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက် က နှင်းဆီပန်းတွေစုသိပြီး ပန်းခွေလိုလို ဘာလိုလို လုပ်လာသေးတယ်၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်းတော့ ဘယ်ရှိမှာ လဲ၊ လုပ်မှ မလုပ်တတ်ကြတာ။ ဒီတော့ ... ကောက်ရိုးတွေ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ရှုပ်ပွပြီး နှင်းဆီပန်း လေးငါးဆယ်ပွင့်ကလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ခွေလုပ်ထားတဲ့ ဝါးခြမ်းပြားနှစ်ချပ်ကလည်း ခနော်ခနဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ အမှတ်တရ သိတတ်တဲ့ သဘော ပေါ်လွင်တာပဲ၊ တော်ပြီပေါ့ ..။ အရက်သမားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူ့ကို ချစ်ခင်တဲ့ ပရိသတ် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ တင် အတော် ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းလှပြီ။

မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အသုဘချလာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပေါ့။ ငိုမည့်လူလည်း မရှိ။ အစိမ်းသက်သက် လူအုပ်ကြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက် နဲ့ သင်္ချိုင်းကလည်း ဝေးပါ။ ရွာလေးရွာပေါင်းလို့ မှ သင်္ချိုင်းက တစ်ခုတည်းဆိုတော့။ နောက်ပြီး ရွာတွေကြားမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုး ... တစ်ဘက်အစွန်မှာ ...။ ငါးမိုင် သာသာလောက် လမ်းလျှောက်မှ ရောက်တဲ့ ခရီးနည်းလား။

သည် ကြားထဲ တန်ခူးလဆိုတော့ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့

...။

အဲသည် မှာ ကိုဘတိုးကြီးရဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်
မိတ်ဆွေရင်းကြီး ကိုထွန်းစန်း က မောင်ငယ်ကို ...

"ဟေ့ကောင် .. အသုဘဆိုတာ ငိုမယ့်လူရှိမှ ကောင်းတာကွ။ မင်းတို့
ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ငိုပါလား"

"ဟာဗျာ ... ကျုပ်တို့ မှ မငိုတတ်တာ၊ ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ငါ့လခွေးပဲ၊ ဒီပြင်ရွာတွေကို ဖြတ်ရတော့ သူများ တွေက ဘယ်လို
ထင်မလဲ၊ ဘတိုးကြီးကို သေစေချင်နေတာ၊ အခု ဘတိုးကြီးသေလို့ ဝမ်း
သာနေကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ မငိုဘူးလို့ ထင်မှာ ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ကွာ ...
မင်းတို့ မငိုရင် ငါပဲငိုတော့မယ်"

မောင်ငယ်ကလည်း သိပ် မစဉ်းစားတော့ဘူး။ သဘောတူပစ်လိုက်
တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုထွန်းစန်းက

"နေဦးကွ၊ ဒီအတိုင်းချည်းတော့ ငါလည်း မငိုတတ်ဘူး၊ အရက်သောက်
ပြီး ငိုမှ ဖြစ်မှာ ...၊ မင်းတို့ ခဏ စောင့်ကြဦးကွာ"

ဖြစ်ပုံက ..။ ကိုထွန်းစန်းလည်း အရက်ဆိုင်ကို ပြေးရော ကျန်တဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတွေကပါ သူတို့ လည်း ငိုပါမယ် တကဲကဲလုပ်ပြီး ကိုထွန်းစန်း
နောက် လိုက်ကြတော့တာပဲ။ အသုဘပို့ လူတစ်ဝက်လောက် လျော့သွား
တယ်။ ဒီ အလောင်းထမ်းတဲ့ လူတွေရော ... မောင်ကြီးတို့ မောင်လတ်
မောင်ငယ် တို့ ရော .. ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့ လဲ။ သောက်ချင်တာ
ပေါ့။ ဒါနဲ့ အလောင်းကို ခဏ ချထားပြီး အားလုံး ဝင်သောက်ဖြစ်ကြရဲ့ ။

အရက်ဆိုင်မှာ တင် တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာသွားတယ်။ ဒါ

တောင်မှာ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က အမြင် မတော်လို့ လာပြောတော့မှ ကိစ္စပြတ်တာ။ ပြန်ထွက် လာပြီးလို့ သီချိုင်းဆီ ဆက်သွားကြတဲ့ လမ်း တစ်လျှောက်မှာ တော့ ငိုသံတွေဟာ ပွက်လော့ကိုညံနေတာပဲ။ အဲ ... မောင်လတ်ကတော့ မငိုဘူး။ ဒေါကန်နေတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့ အားလုံး အတွက် အရက်ဖိုးကို သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ ရှင်းလိုက်ရတာကိုး။ သူ က သဒ္ဒါလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ မောင်ကြီးက အတင်းနှိုက်ယူသွား တာ။

ငိုသံတွေကလည်း ပွက်ပွက်ဆူ၊ နေကလည်း ပူ၊ လူတွေကလည်း ချွေးသံတွေ တရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ...။ မူးလည်း အတော် မူးနေကြပြီ။ သီချိုင်းရောက် တော့ မြေမချခင် တောတော်လေးကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လိုက်ကြသေး တယ်။ အလောင်းကို ဖက်ထား ဆွဲထားတဲ့ လူနဲ့ ...။ မြေကျင်းထဲ လိုက်ခု န်ဆင်းပါမယ် လုပ်တဲ့ လူနဲ့ ...။

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ ...၊ အဲဒီအချိန်မှာ လိုက်ပို့ကြတဲ့ သူတွေထဲက တစ်ယောက်က မောင်လတ် အနားကို ကပ်ပြီး ...

"ဟေ့ကောင့် ... မောင်လတ် .. မြေ မဖို့ ခင် အလောင်းက ပန်းတစ်ပွ င့်ကို ဖြုတ်ယူခဲ့၊ ဒါဝိညာဉ်ခေါ်တာကွ၊ ထုံးစံပဲ၊ အဲ ... ရက်လည်ဆွမ်းသွ တ်အမျှဝေပြီးရင် အဲဒီပန်းကို ပြန်ပို့ပေးရတယ်"

မောင်လတ်ကလည်း မူးမူးနဲ့ အလောင်းက နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ဖြု တ်ယူ၊ ပြီးတော့ ...

"အစ်ကိုကြီး ဘတိုးရေ ... လိုက်ခဲ့ ... လိုက်ခဲ့ဗျ"

အက်ကွဲခြောက်ကပ်နေတဲ့ အသံက ကြေကွဲစရာလိုလို တစ်မျိုးပေါ့ လေ။

နောက်တော့ ... အဲဒီ နှင်းဆီပန်း ကို အိမ်ကို ယူလာခဲ့ကြတယ်။

(၃)

*

ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်က သိပ် ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီး များများ စားစားလည်း မပင့်နိုင်တော့ တစ်ပါးပဲ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်လိုက်ကြတယ်။

ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးလို့ လူလည်း ရှင်းရော ပြဿနာ တက်တော့တာပဲ။

ပန်း.... လေ။ နှင်းဆီပန်း ...။ ဘယ်သူ သွားပြန်ပို့မှာ လဲ။

မောင်လတ်က ...

"ကဲ ... ကိုကြီးပဲ အဲဒီနှင်းဆီပန်း ကို သင်္ချိုင်း ပြန်ပို့လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော် အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟ ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ မင်းယူလာတာ မင်း ... သွားပြန်ပို့ပေါ့"

"ဟာဗျာ .. အစ်ကိုကြီးကလည်း ကပ်စရာ မဟုတ်တာ ကပ်နေပြန်ပြီ ၊ ကဲ .. မောင်ငယ် မင်းပဲ သွားလိုက်ကွာ"

မောင်ငယ်က ခေါင်းခါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... သည် လောက် နေပူကျဲတဲ့ကြီးမှာ ငါးမိုင်လောက် ခြေကျင် လျှောက်သွားဖို့ ဆိုတာက လွယ်တာမှတ်လို့ ။ ဒီတော့ ...

"ဟာ ... ဒီအိမ်မှာ အခုဆို အစ်ကိုကြီးက အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သွားပြီ၊ အစ်ကိုကြီး အဘအရာ ... တဲ့ ၊ ကိုကြီးပဲ သွားရမှာ ပေါ့"

မောင်ကြီး ကို လွဲချလိုက်တယ်။ မောင်ကြီးကလည်း ပျင်းပျင်းနဲ့ တိုင် ကိုမှီပြီး ...

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ အခု ငါက ဒီအိမ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်သွားပြီ ၊ ဒီတော့ ငါပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်းလုပ်ကြ၊ ကဲ ... မောင်လတ် မင်းပဲ သွားပို့ပေတော့"

"ဟာ ... ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ အသုဘပို့ တုန်းက ကုန်တဲ့ အရက်ဖိုးကို ကျွန်တော်က ပေးထားရတာနော် ..၊ ဒါပဲ ... ကိုကြီးနဲ့ မောင်ငယ်အဖို့ ဒီ ပန်းလေး သွားပို့ရတာက ပိုက်ဆံကုန်တာ လည်း မဟုတ်၊ အများကြီး တော်သေးတာပဲ ... သွားသင့်ပါတယ်"

မောင်ငယ် က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး ...

"ဟာ .. ဒီလိုပြောကြေးဆို ကိုတိုးကြီး အသည်းအသန် ဖြစ်နေတုန်း က ကျွန်တော် ပြုစုရတာဗျ၊ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုတို့ လျှောက်လည်နေ တာနဲ့ မူးနေတာနဲ့ ကိုတိုးကြီးနား ဘယ်သူကပ်လို့ လဲ ...၊ ကျွန်တော် အ နစ်နာခံခဲ့ရတာတွေ ထည့်တွက်ပါဦး"

မျိုသိပ်ထားရတဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေ မောင်ငယ် ပါးစပ်ထဲကနေ တ အိအိ ပြိုကျ လာလေရဲ့ ။ မောင်ကြီးကလည်း ...

"ဘာလဲကွာ ... ဖဲထုပ် နဲ့ ကွာစိလှော် ဝယ်ဖို့ ဆိုပြီး ငါ့အိတ်ထဲက ပို က်ဆံတွေ မင်းတို့ နှိုက်သွားတာကိုကော မေ့ပစ်လိုက်ကြပြီလား"

"စိန်သရဖူ ဆေးပေါ့လိပ် နှစ်စည်း က ကျွန်တော် ဝယ်တာဗျ"

"ဘုန်းကြီးထိုင်ဖို့ အခင်း ချုပ်ပစ်လိုက်တာကိုရော .. ဘာပြောကြဦးမ လဲ .. အဲဒါ ကျွန်တော့် ပုဆိုးအသစ်ကြီးဗျ"

ငြင်းရင်းခုံရင်းနဲ့ သူ့ဟာ ငါ့ဟာတွေ ပြော မဆုံးကြတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ပဲ

နောက်ဆုံးကျတော့ မောင်ကြီးက ...

"ကဲကွာ .. ခုချက်ချင်းသွားဖို့ မလိုသေးပါဘူး၊ အခုမှ နေ့ခင်းကြောင်
တောင်ကြီး ရှိသေးတာပဲ၊ နေကလည်း ပူလိုက်တာ၊ ခရီးကလည်း အ
ဝေးကြီး၊ ဒီတော့ .. ညနေခင်း နေအေးမှ အေးအေး ဆေးဆေး သွားပို့ရင်
မကောင်းဘူးလား"

အားလုံးက အားရဝမ်းသာ သဘောတူပစ်လိုက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့
မောင်လတ် က အိမ်နောက်ဘက် မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ အရက်နှစ်
ပုလင်းကို သွားဖော်ပြီး ယူလာတယ်။ အသုဘ ဖဲဝိုင်းတွေကနေ ကောက်
ရထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကျန်သေးတော့ အမြည်း
တွေ ဘာတွေနဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်ပါပဲ။

နောက်တော့ ... သုံးယောက်စလုံး မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။

*

(၄)

ဘယ်လောက်ထိ အိပ်မောကျသွားကြသလဲဆိုရင် သူတို့ သုံးယောက်
စလုံး အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ ညနေစောင်းကို အတော်လွန်ပြီးလို့
မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေပြီ။

မှောင်လို့ ... မည်းလို့ ...။ အဲဒါမှ ပိုဆိုးတော့တာပဲ။ ညမှောင်မှောင်မ
ည်းမည်းထဲ ဘယ်သူက သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားချင်မှာ လဲ။ အချင်းချင်း
ပြောရကောင်းနိုး မပြောရကောင်းနိုး နဲ့ ဒီနှင်းဆီပန်းကိစ္စကို ပြန်စကား
စဖော်ဖို့ ခက်နေကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အတော်လေးကြာသွားတော့ မောင်ကြီးက အိမ်တိုင်ကို ပျင်းရိ ပျင်းတွဲမှီရင်း သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလို ဘာလိုလို နဲ့ ...

"ဗုဒ္ဓတရားတော်အရတော့ လူဟာ သေပြီးရင် ဝိညာဉ်ချုပ်ပြီး စိတ် ရောရုပ်ရော ပြတ်စဲသွားတာပဲကွ၊ သူ့ရဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အဟု နံနဲ့ တခြားဘဝမှာ ပဋိသန္ဓေစိတ် က ချက်ချင်း သွားဖြစ်တာ၊ ဒီတော့ ဝိညာ ဉ် ခေါ်တာတို့ ၊ ပြန်ပို့တာတို့ ၊ ဘာတို့ ဟာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူးကွာ၊ ပြန်မပို့လည်း ဖြစ်တာပါပဲ"

မောင်ငယ်ကတော့ ပြီး ... ပြီးရော ဆိုပြီး ရောယောင် ခေါင်းညိတ်ပ စ်လိုက်တယ်။ စိတ်တိုနေတဲ့ မောင်လတ်ကတော့ ...

"ရတယ်လေ .. ပြန်မပို့နဲ့ ၊ အဲဒီတော့ ဒီနှင်းဆီပန်းကို ကိုကြီး အခန်း ထဲ ထည့်ထားလိုက်ကြတာပေါ့"

မောင်ကြီး တွန့်သွားတယ်။ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်တောင် ထင်လိုက်မိသေး။ သူက ကမန်းကတန်း နဲ့ ...

"အဲ ... ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ၊ ငါ့အခန်းထဲတော့ အထည့်မခံနိုင် ဘူးကွ"

"ဒါဆိုလည်း ဒီပန်းကို မောင်ငယ် အခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ဗျာ၊ ကို တိုးကြီးက ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံးထဲမှာ မောင်ငယ်ကို အချစ်ဆုံး မဟု တ်လား။ နောက်ပြီး ... ကိုတိုးကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မောင်ငယ်က ပဲ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုခဲ့ရတာ၊ ဟုတ်တယ်လေ .. သူကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို ခဏခဏ ဆိတ် အီးပေါက်သလို တဖွတ်ဖွတ်ပြောနေတာပဲ။ ဒီတော့ မော င်ငယ်အခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ပေါ့"

ဒီ စကားလည်း ကြားရော မောင်ငယ် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။
နောက်မှ အတော်လေး လူနွေဆည်လိုက်ပြီး ...

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကိုတို့ ရဲ့ ၊ ပဋိသန္ဓေ အသစ်ယူတယ် ဆိုပေမဲ့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ် ဆိုတဲ့ ဘုံတွေ ရှိသေးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ပြိတ္တာဘဝ (အဲ ... လွယ်လွယ်ပြောရာရင်) အစိမ်းသရဲဘဝ ကို ရောက်နေတယ်ဆိုရင် အခုလို အိမ်မှာ ထားဖို့ ဘယ် သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ တစ်နေရာရာကို သွားထားပစ်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အစ်ကိုတို့ ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင် ရေးတဲ့ တစ္ဆေတ္တဒီပနီ ကို မဖတ်ဖူးဘူးနဲ့ တူတယ်"

မောင်ငယ် ခပ်တည်တည် နဲ့ စွတ် ပြောချပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူလည်း မဖတ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်ရေးတဲ့ စာဆိုတော့ အဲဒီစာအုပ်အရှိန်အဝါနဲ့ သူပြောချင်ရာ ပြောထားတဲ့ စကားတွေကို ဘယ်သူမှ ငြင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ မောင်ကြီးက ...

"ငါ့ညီက ငယ်သေးတာကိုးကွာ၊ ဒီတော့ ... ကုက္ကိပင်တောရဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာအုပ်ကို ဘယ် ဖတ်ဖူးရှာဦးမလဲ၊ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် လို့ အမျှဝေလိုက်ရင် သေဆုံးသူက သာဓုခေါ်လိုက်တဲ့ အခါ ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝကို ရောက်သွားတယ်လို့ ပါတယ်၊ ငါတို့ လည်း မနက်က ဆွမ်းသွတ် အမျှဝေပြီးပြီပဲ၊ ခုဆို ကိုတိုးကြီး ကောင်းရာမွန်ရာကို ရောက်သွားလောက်ရောပေါ့"

အမှန်က ကုက္ကိပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးဆိုလာလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးရေးတဲ့ စာအုပ်ဆိုတာတော့ ဝေးရော။ မောင်ကြီးက ကိုးကားစရာ စာအုပ် မရှိလို့ အကျပ်ရိုက်နေတုန်း အိမ်ခေါင်းရင်းက ကု

က္ကိပင်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရော ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ကုက္ကိပင်
တောရ ဆရာတော်ကြီး ဆိုပြီး လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ မနက်က ဆွ
မ်းသွတ်မှာ ဘုန်းကြီးဟောတဲ့ တရားထဲက နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်တဲ့
အတိုအစတွေရယ် သူပြောချင်တာတွေရယ် စုပေါင်းစပ်ပေါင်းချုပ်သီပြီး
ဆရာတော်နာမည်တပ်လိုက်တာပဲ။

မောင်လတ်ကလည်း ဘယ်ခေလိမ့်မတုံး။

"ကိုကြီးက စာ ကို နှံနှံစပ်စပ် မဖတ်လို့ ပါ။ တကယ်တော့ အဲသလို
အမျှဝေရုံနဲ့ သာဓုခေါ်လို့ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။
ခေါ်နိုင်လောက်တဲ့ ကုသိုလ်ရှိမှ ၊ ဘေးမှာ ရှိတဲ့ တခြားတစ္ဆေတွေကလ
ည်း အဲဒီ သက်ဆိုင်တဲ့လူ သာဓု မခေါ်နိုင်အောင် ဆွဲလား ပြုလားနဲ့
အမျိုးမျိုးနှောက်ယှက်တာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် ... အဲ ...
ဟိုဒင်း ဘုရားဟောတဲ့ ... ဟိုဒင်းဗျာ ... အာဠာဝကသုတ္တန်မှာ ကြည့်"

မောင်ငယ်က ဟင်း ... အာဠာဝက သုတ္တန်တဲ့ ..၊ တစ်ခါမှ လည်း
မကြားဖူးဘူးလို့ ခပ်တိုးတိုးပြောရဲ့ ။ ပါးစပ်ထဲရှိရာနာမည်ကို ရမ်းတုတ်
လိုက်ရတဲ့ မောင်လတ်ကတော့ မျက်နှာ အထားရခက်သွားတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပဲ .. မင်းက ငယ်သေးတာကိုး ညီလေးရဲ့ ... လို့ မဆီ
မဆိုင် သူနိုင်ရာ အသက်နဲ့ ဖိချလိုက်တယ်။ ဘုရားဟောစကားဆိုတော့
ကျန်တဲ့ လူတွေအဖို့ ငြင်းရချက်သား။ အဲဒီမှာ မောင်ကြီးက ...

"အေး ... အတော်ပဲကွ၊ ဘုရား ဆိုမှ သတိရတယ်၊ ငါတို့ ဒီပန်းကို သ
ချိုင်းကုန်းမှာ သွားမပစ်ဘဲ ဘုရားပရဝုဏ်ထဲ သွားထားရင် မကောင်း
ဘူးလား၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အမြဲမပြတ်တဲ့ မြေဆိုတော့ ကိုတိုးကြီးအဖို့
အထောက်အပံ့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကုသိုလ်စိတ် ပွားများ ပြီး ကောင်းရာမွန်
ရာ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"

အမှန်ကတော့ သူတို့ အိမ်က ရွာဦးဘုရားနဲ့ နီးတာကိုး။ ငါးမိနစ်
လောက် လျှောက်လိုက်ရင် ရောက်ပြီပဲ။ သက်သာတာပေါ့။ နောက်ပြီး
သရဲကြောက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ငယ်က
...

"မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ဘုရားဝတ္ထုကမြေကို စောင့်ရှောက်တာ
က နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေ၊ ကိုတိုးကြီး ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ထ
င်တယ်။ မောင်းထုတ်လိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒဏ်ခတ်လိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ကိုတိုး
ကြီး နေစရာပျောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေပါ့မယ်"

"ဒါဆို ရေထဲမျှောလိုက်မယ်ကွာ၊ အေးချမ်းတာပေါ့"

"ဟာ .. ငါးတွေဘာတွေစားလိုက်ရင် ငါးဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီး မ
တော်လို့ ဝင်စားရမယ်ဆိုရင် ကိုတိုးကြီး နောက်ဘဝမှာ ငါးဖြစ်နေမှာ
ပေါ့"

အားလုံး ငြိမ်ကျသွားကြပြန်တယ်။ ဟင်း ... ဒီ နှင်းဆီပန်းကတော့
အပျက်အပျက် နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်နေပြီ။ အတော်ကြီးကြာမှ
မောင်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးပင်ပင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
...

"တကယ်တော့ သေခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဘ
ယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး "

တဲ့ ...။ ဒီစကားကို ငါမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ပရမ
တ္တဆရာကြီးဂျွန်ဂျူဝီ ဆိုတဲ့ လူက ပြောတာကွ၊ Pragmatism ပရက်မက်
တစ် ဝါဒီ ဂျွန်ဂျူဝီ လို့ ရေးထားတာကို သေချာ မသိတော့ ကြားဖူးနားဝ
စာလုံးနဲ့ ရောပြီး ပရမတ္တဆရာကြီး လို့ ပြောချလိုက်တာ။

မောင်လတ်ကလည်း ...

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ .. သိသိ မသိသိ ထုံးစံရှိတဲ့ အတိုင်းတော့ လုပ်ရမှာပဲ"

"ထုံးစံဆိုတာ အမြဲထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင်သွားရမယ့်အရာ .."

လို့ ဂျပန်စာရေးဆရာကြီး ဂေါ်ဘာချော့ခ် ရေးတာ ဖတ်ဖူးတယ်"

ဆိုဗီယက် သမ္မတဟောင်းလည်း မောင်လတ်နဲ့ တွေ့မှ ပဲ ဂျပန်ပြည် ရောက်ပြီး စာရေးဆရာ လုပ်စားရတော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကိုးကားစရာ နာမည်တစ်ခုခုရရင် ပြီးတာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

"ကဲကွာ ... ဒါဆိုရင် ငါတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် စလုံး အတူတူသွားကြရင် မကောင်းဘူးလား"

မောင်ငယ်က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်တယ်။ သင်္ကြန်မှာ သူကြိုက်နေတဲ့ ဌေးကြည်မ ကို ရေ မလောင်းရလို့ ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို စိတ်နာနေတာကြာပြီလေ ..။ ဒီတော့ ...

"အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာဗင်ဒြာနတ်တဂိုး ပြောတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အသက်ကြီးတဲ့ ဦးဆောင်သူတွေဟာ အနစ်နာခံတတ်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေပဲ ... တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်တို့ ပဲ ဒီပန်းကို သွားပို့ကြပေါ့"

မောင်လတ် က ကမန်းကတန်း ထပြီး

"ဟေ ... ဟေ့ ငါ... သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး ကွ"

မောင်ကြီးမျက်နှာ မည်းပုပ်သွားတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ပြဿနာက သူ့ခေါင်းပေါ်ကျနေပြီ၊ ဒါနဲ့ ...

"ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါလည်း သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး နော် "

မောင်ငယ်က ...

"ဒါဆို အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက (ကန်တော့ပါရဲ့ ဗျာ) သောက် ပေါတွေချည်းပဲပေါ့"

ဝုန်းခနဲပဲ။ မောင်ကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့ ဘေးကသေတ္တာကို ထ ကန် ပစ်လိုက်တာ။ မောင်လတ် က အနားမှာ ရှိတဲ့ တံပိုး နဲ့ လှမ်းပစ်တယ်။ သွေးတွေ ... သွေးတွေ ... ဆိုတာ မောင်ငယ်မျက်နှာမှာ ရဲရဲတွတ်အောင် ဖြာထွက်သွားတာပဲ။ မောင်ငယ်က ထရံကြားညှပ်ထားတဲ့ ငှက်ကြီး တောင်စားကို ဆွဲနုတ်။ မောင်ကြီးက ခုန်အုပ်၊ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး၊ မောင်လတ်က ပြေးကန်၊ မောင်ငယ်က လက်သီးနဲ့ ထိုး၊ ခူးနဲ့ တိုက်၊ ရေအိုး ခွမ်းခနဲကွဲ၊ ပြတင်း ကဲလားတိုင်ကိုဖြုတ်၊ တအားလွှဲရိုက် ... အော်သံ၊ သွေးရဲရဲ .. သံရဲရဲ။

သုံးယောက်စလုံး ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ...

"မီး ... ဟေ့ ... မီး မီးလောင်နေပြီ၊ အား ... လာကြပါဦးဗျို့ .. မီး ... မီး .."

ဆူညံသွားတော့တယ်။ လုံးရင်း ထွေးရင်း ကြိတ်ရင်း မီးခွက်ကို ဘယ်သူ ကန်လိုက်မိတယ် မပြောတတ်ဘူး။ မီးခွက်က ထရံနားထိ လွင့်စင် ကျ ဆီတွေမှောက်ပြီး ထရံကို မီးစွဲတော့တာပဲ။

"မီးဟေ့ .. မီး .. မီး .. ဟေ့ ... ခေါင်မိုးကိုဖျက်ချ ... ခေါင်မိုး ... ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဗွမ်း"

အရပ်က ကောင်းလို့ သာပေါ့။ လူအင်အားနိုင်နိုင် နဲ့ ဝိုင်းပြီး ငြိမ်းကြ သတ်ကြလို့ လုံးလုံး မီးသေသွားတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်တစ်ခြမ်းက

ပြာကျသွားပြီ။

မောင်ငယ်က မျက်နှာတစ်ခြမ်း နဲ့ လက်တစ်ဘက် မီးနည်းနည်း လောင်သွားတယ်။ မောင်ကြီးလည်း ဒူးတစ်ဝိုက်မှာ မီးလောင်ထားတာ အကွက်လိုက်ကြီး ..၊ တော်သေးတာပေါ့။ မောင်လတ်ကတော့ အိမ်ပေါ်က အချိန်မီ ခုန်ချလိုက်နိုင်လို့ မီးမလောင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုန်ချတဲ့ အရှိန်နဲ့ ခြေချင်းဝတ်တော့ အဆစ် လွဲသွားတယ်ထင်တယ်။ မတ်တတ်တောင် ကောင်းကောင်း ရပ် မရချင်သလိုပဲ။

အဲ .. ခက်တာက ..

နှင်းဆီပန်း ကို ရှာ မတွေ့တော့ဘူး။

မီးထဲပဲ ပါသွားသလား ...

အရပ်က မီးပိုင်းသတ်ကြတဲ့ လူတွေ နင်းကြပြုကြနဲ့ ကြေမ္မသွားသလား၊ တခြားကိုပဲ လွင့်စင်ပြုတ်ကျသွားသလား။

ရေပက်တဲ့ အရှိန်နဲ့ ပါပြီး တခြားပဲ မျောသွားသလား၊ အပျက်အစီးတွေ မီးကျွမ်းပြာတွေ ကြားမှာ ပဲ ပိတ်ညှပ် ပိပြား ပျောက်ဆုံး သွားပြီလား မသိဘူး ..။

*

(၅)

ပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတာက ယူလာဖို့ သာ လွယ်တာ၊ ပြန်ထားဖို့ ကျတော့ ခက်တယ်လေ။ အထူးသဖြင့် မသာအလောင်းက နှင်းဆီပန်းလိုဟာမျိုးပေါ့။

ကိစ္စပြီးရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ပါမယ်လို့ ကတိတစ်လုံးနဲ့ လာတဲ့
လူတောင်မှ တကယ်တမ်း မပြန်တဲ့ အခါ ဘယ်သူက ဘာပြောရဲလို့ လဲ .
.။

ကောင်းတယ် .. တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်။

အင်းပေါ့ ..။ နှင်းဆီပန်းက .. ဟိုဒင်း .. ဘယ်လိုဆိုရမလဲ ..။ ပြန်ပို့ရဲ
လောက်အောင် တာဝန်ယူတတ်တဲ့ သူရဲကောင်းလိုတယ်လေ။ သောက်
ပေါတွေချည်းပဲတော့ မဖြစ်ဘူးကိုး ...။

အဲ ... ခက်တယ်လေ...။

★